

חליפת מיכתבים בין גידעון ספירו ועליזה מיצנע

לוסיה חסרת-זכויות, הנתונה לנגישות שילטון-כיבוש אלים וזעני.

„סחורה מאוסה“

אני שואב את הערכים שלי מכמה דוקומנטים, שהם לא כליכך פופרי לריים כיום בישראל, כמו ההצהרה ה-אונברסלית בדבר זכויות-האדם, מגי-לתי-העצמאות הישראלית, עקרונות ה-חוקה האמריקאית, והייתי יכול להמ-סיד ולהאריך ברשימה. על כן אינני יכול לעבור לסדר-היום נוכח מה שנע-שה בשטחים הכבושים, ויחד עם זאת להיקרא אדם בעיני עצמי.

אני חייב למחות, להפגין, ולקרוא לאחריות את האנשים המופקדים על הוועות.

עליזו אני כותב לבעלך, אבל לא רק לו. גם לשומרון, גם לר-בין וגם לארז (עוד קולגה מהת-נועה הקיבוצית, העובד שלוב-זרע עם בעלך) והרשימה לצי-ערי ארובה.

בהערת-אגב: אולי תופתעי לדעת כי בשעתו הייתי אחד המ"כים בפלוגה ה' בגרור הצנחנים (890), שם היה אחד החניכים טוראי דן שומרון מקיבוץ אשדות-יעקב. לפני זמנמה כתבתי לו כי בשעתו לימדתי אותו ואת חברי-הפלוגה להגן על המולדת מול צבא תוקף, אבל לא לירות כנשים ובלדים בלתי-חמושים.

אני מבין כי בעיניך אני איש רע, מאחר ואני מפריע לתמונה הפסטורלית שאת מנסה לשרטט סביב בעלך. הקטע מידעווח אחרונות ששלחת לי מוכיח כי בעלך הצליח, כנראה, בכישרון רב למ-כור את עצמו לרשת אך-בי"ס האמרי-קאית כרמות סימפאטית, אנושית ומתי-לבט.

מצטער, עליזה מצנע יקרת, אינני מוכן לקנות את התמונה הזו של „גנרל ישראלית מתלבט ומיוסר“, המופקד על הרג נשים וילדים, הרס בתים, מעצרים מינהליים, גירושים, עינויים בבתי-כלא והשפלה יומיומית, המאפיינים את מע-שי חיילי הכיבוש הישראלי ביחסם אל הנכבשים הפלסטינים.

הפסקתי לקנות את הסחורה המאוסה הזאת של יורים וזני-בים, של רוצחים ומתייסרים.

אינני טוען שבעלך, עמרם, הוא איש רע או סאדיסט, הנהנה למראה סיכלם של הפלסטינים. אני יוצא מתוך הנחה כי ביחסיו איתך, עם ילדיו, עם חבריו וחיליו הוא איש נעים-הליכות. יכול להיות שהוא אפילו נהנה לשמוע מוסי-קה קלאסית בבית, והולך לקונצרטים ולהצגות-תיאטרון.

את התופעות האלה של גנרלים-שהם נופת צופים עם מישפחתם וחב-ריהם, אבל ממלאים כהלכה את תפקי-דם ככובשים אכזריים, אנו מכירים מי-תולדותינו ומתולדות עמים אחרים. התפקיד הזה, של כובש ומחכא, מש-נה נורמות-התנהגות והופך את האדם העדין ביותר לקלגס אכזר.

כל ענייני „היסורים“, הכרוי-כים במילוי התפקיד, אינו מקל-את חומרת הפשעים — אולי אף מחמירים.

באחת השורות הקודמות ציינתי כי אני מבין מדוע כינתי אותי באיגרתך „איש רע“. ברגע שסיווגת אותי ככזה, הקלת עלייך את מלאכת-ההשלמה עם-הוועות שבעלך אחראי להם מדיניים. אבל אין בדעתי לסייע לך בכך.

אינני איש רע. גם אני, כמו בעלך, לא מכה את ילדי וחבריי. גם אני אוהב מוסיקה ותיאטרון ומסייע לחברים בשי-עתי-מצוקה. אם אוסיף את העובדה שגם אני כוגר החינוך הקיבוצי, שהתנרב-בשרותו הצבאי למה שנחשב ליחידת-עילית, אוכל לומר, לצורך מיכתב זה, ועם כל נמיכות-הרות, כי בעלך ואני באים מאותו הכפר.

ההבדל בינינו מתחיל בדיוק באותו קריגבול שבו אני מאמץ נורמות הומי-

ח קסאות 19.10.88

בן ארבע וחצי נהרג מאש צה"ל בשכם

צעיר הרחי האינתיפאדה הוא יואל סאיר האג' מחממה, בן ארבע וחצי. שצורה אינמול בנסיבות שטרם הוברר ליד הקטנה של שכם. הנסיבות להצילו כנותרו ממושך נכשלו. סוכניות הריינות הטיצו את תצלום נשנו לכל רחבי העולם. במהמות בשכם, בתום בילוד שר הכיטחון רבין, נהרג גם נטר בן 18. הנפצעו שלושה. בהם צלם העיתונות האמריקני, גיל ספירי, 37. (ארוזן מאירי, ארוזן כהן, עמ' 14)

ירושלים (בתחומי הקו הירוק) 6 דצמבר 1988

לכבוד יוסף חריש, היועץ המשפטי לממשלה, י-ם

עם התקרב יום זכויות האדם, אני מוצא לנכון לתבוע ממך כי תפתח בהליכי חקירה נגד שר הביטחון יצחק רבין; הרמטכ"ל דן שומרון; האלוף עמרם מיצנע; האלוף יצחק מרדכי; הא"ל שיקה ארז על רצח, הרג, פגיעה, הרס וגירוש אלפי ילדים נשים נערים וזקנים בניגוד להצהרה האוניברסלית בדבר זכויות האדם ותוך הפרה של כל החוקים במדינות בנות החרבות. לכל האנשים המוזכרים לעיל כתבתי את הדברים הבאים:

„אתבע אותך על הדם של הילד הזה כמו על דמם של המאות והאלפים שניפגעו ללא צורך. עוד יעשה איתך החשבון במשפט. לא תינקה. אתבע העמדתך לדיון“.

גדעון ספירו ח.ד. 7323 ירושלים

המיכתב הראשון של ספירו: „על רצח, הרג ופגיעה...“

ירושלים (בתחומי הקו הירוק) 1 בינואר 1989
לכבוד עליזה מיצנע קיבוץ עין גב

שלום רב לך עליזה מיצנע, קיבלתי את איגרתך, ואני מודה לך עליה.

אני משער שלא תתפלאי לשמוע כי לא הופתעתי מתגובתך הנרגזת לגלויה ששלחת לי בעלך.

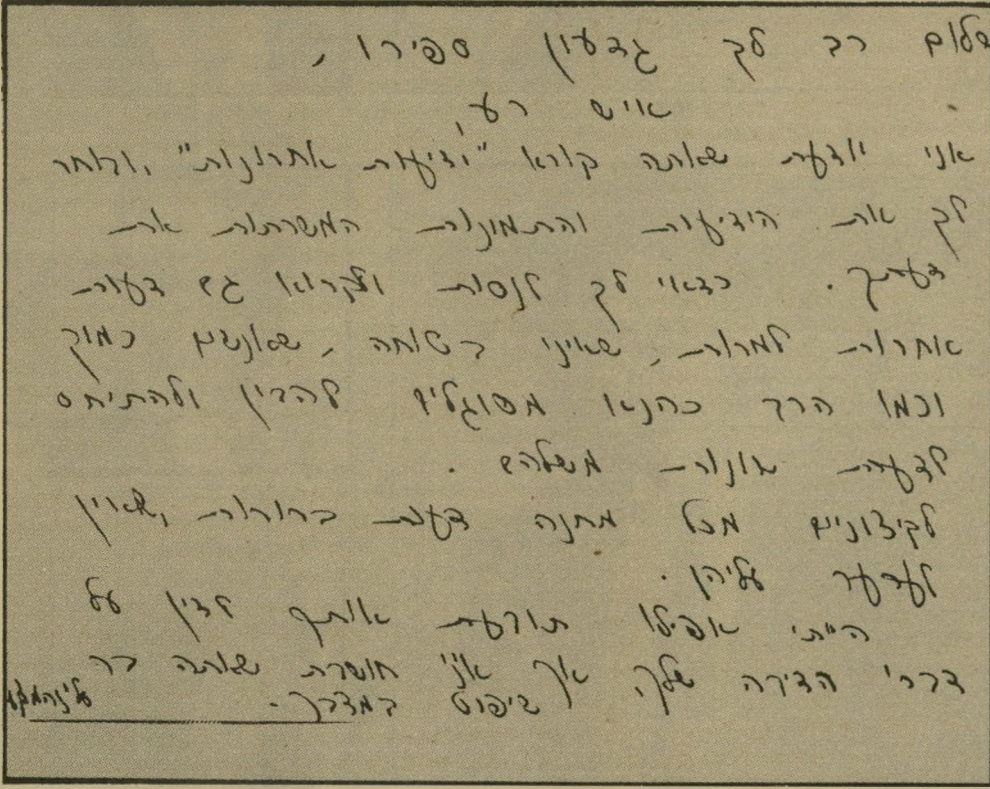
את בהחלט נמצאת במצב כמעט בל-תיאפשרי. מצד אחד את רוצה להימ-נות על קהילת האנשים הנאורים, ומצד שני את רוצה ללמד סניגוריה על מעשי בעלך, המופקר על הרג נשים וילדים ועל דיכוי אכזרי ויומיומי של חרויות-האדם הבסיסיות ביותר.

זהו ריבוע העיגול — משימה בלתי-אפשרית.

רק בשבוע האחרון קיבלנו עוד מנת-מידע מצמרת, ברמות האיטור שהטיל המימשל הצבאי על טיפול רפואי למי-אות ילדים חולי-סרטן ומחלות קשות אחרות בבתי-חולים בישראל. וכך אנו עדים למצב נורא, שבו ילדים פלסטי-ניים מתים ממחלות ממאירות שונות בגלל חוסר טיפול רפואי.

אפשר לעשות היום מחקר רפואי בשטחים הכבושים על תוחלת-החיים של חולי-סרטן וחולי אי-ספיקת-כליות, שנותרו ללא טיפול רפואי.

מתברר שלא צריכים להקים מחנות השמדה עלי-מנת לע-שות מחקרים רפואיים על אוכי-

התשובה של עליזה מיצנע: „איש רע“